

NGUYEN VAN TROI

EGY MARTÍR NEVE

*Árnyékba porba hullva
lábunk előtt fekszel
néhány kréta-vonal
járdára rajzolt név vagy*

*A magányba-csontosult tekintetek
olyanok mint a nap az ég a házak
közöny és hangtalan idő
vonul itt fölötted*

*Pedig valahol
húsból és vérből volt a halálad
jelentése volt
a fájdalomnak
a fegyverek szavába vágó
csöndnek
a megsemmisülésnek*

*Míg torlódó nyárban és télben
a neveddel teleírt aszfalton megyünk
fülünkben a szél fegyverrobajával
szemünkben a csillagok torkolattüzével
a csontváz-csupasz fák
a szívünkben eltemetett
tegnapi és mai holtak
adhatnak-e jelentést
haláladnak itt is
rávehetnek-e majd
hogya közöny
s a hangtalan idő vonulásában
lehajoljunk
nevedért a porba*

PONTOS REGGEL

*Patakhűvösségű reggelbe léptem
vítettükre sima volt
Fölé a homorú ég keretében
pillangó levelekkel tenyerében
sok zörgő ág hajolt*

*Mint terv a mérnök fontoló agyában
oly pontos volt minden vonal
higgadt fény homályt űző szigorában
magamban is újult rendet találtam
még éreztem perc percbe hal*

Az ős patakvíz-tisztasága járt át
ölelt gyógyító hűvösen
Hogy fölmutatta az idő csontvázát
a múlt bőrömré-égett nyár-zománcát
lemosta rólam teljesen

Sok volt a hőben lángban elvetélt perc
a meg nem gondolt felelet
A fény villogó kése is belém metsz
akár a szó hogy nélkülük nem élhetsz
kik ezt az őszt járnák veled

Fölém hajolt fák kemény pontos ága
Száll a perc szárnyas ághegyen
Ó lélek s ős patakvíz-tisztasága
tedd hogyha fölcsap a kemence-láng a
gondolat kenyerünk legyen.

BECSEY TÓTH GYÖRGY

A RUHATÁRI SZÁMOT TARTOGATVA

Beadom én is
a számot zsebre csúsztatom
A fogason már ott lóg számtalan
Gyapjúsövet meg kopott ócska lóden
Sötétkék orkán írha s ballon is
Vilézkötéses aztán antilop
Egy régimódi trencskó félszege
és harsány habszivacs
Egy fél történelem
S egy egész társadalom ha jól saccoalom
Ez a szeszélyes összevisszaság
Kampók és számok
törvényszerű rendjében rendezett
És mindegyik kabáton gombok
övek foltok és mély zsebek
s a zsebekben pénz és kulcs
meg igazolvány vagy éppen vasúti jegy
hidegség és félbemaradt kézzszorítások
kendők és ütésre készülődő öklök
tolvaj-ujjak és simogatások
A számot tartogatom félve
hisz mindenik kampó és szám alatt
mi állunk
te meg én meg a többiek
halvány és piros
rendszerbe számozott és iktatott adat
és a szíveinkben rejtve egy kulcs csörög
egy igazolvány amit hiába mutatunk fel
egy régi furcsa kendő és ottmaradt hidegség
vasúti jegy amivel sohasem utazunk el
öklök dobálnak bennünk
és simogatássá szelídülnek
s ebben a nagy-nagy ruhatárban
egymás mellett a jó meg az ócska
egymásba növe a hétköznapi meg az ünnep

Kkf-háza, 1966. ápr. 21.